

Evangelí del diumenge de la setmana XII de durant l'any (A): no tingueu por

Evangelí i comentari del
diumenge de la setmana XII de
durant l'any. “No tingueu por”.
Déu és un Pare amorós. Com
més creixem en la intimitat
amb Déu, amarada d'amor, més
fàcilment vencem qualsevol
forma de temença.

Evangelí (*Mt* 10, 26-33)

Jesús digué als seus apòstols:

—No tingueu por de tots ells, perquè no hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber. Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, i allò que sentiu a cau d'orella, pregoneu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima; temeu més aviat el qui pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern. ¿No es venen dos ocells per una moneda? Doncs bé, ni un de sol no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells, us té comptats. Per tant, no tingueu por: vosaltres valeu més que tots els ocells. A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel. Però al qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el meu Pare del cel.

Comentari

Sant Mateu ens diu que Jesús, després d'haver elegit els dotze apòstols, els va enviar i els va donar algunes instruccions per a la tasca. Entre elles, les que escoltem a l'evangelí d'aquest diumenge i que glossen la idea principal: “No tingueu por”. Des del primer moment els adverteix que hi trobaran dificultats, persecucions, incomprensions... L'amenaça més gran, però, no ve d'aquells que intentin fer-los callar, ni tan sols dels que atemptin contra la seva vida. L'únic perill veritable és aquell “que pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern”, el que pot conduir al pecat, a la pèrdua de l'amistat amb Déu.

Ens agradi o no, la por forma part de la vida humana. Des de nens hem experimentat temors que de vegades

eren infundats i després desapareixien. També en la maduresa se'ns presenten pors davant de situacions dures –dolor, incomprensió, solitud, incertesa, mort...– que ens surten al pas i hem d'afrontar i superar, comptant amb el nostre esforç i l'ajuda de Déu.

Un deixeble del Crist no té motius per témer, ja que no està sol. Déu és un Pare amorós, que, si s'ocupa fins i tot dels més petits detalls a les seves criatures, amb molta més raó tindrà cura dels seus fills fidels. Sant Josepmaria comentava que “la solució és estimar. Sant Joan Apòstol escriu uns mots que a mi em colpeixen molt: *qui autem timet, non est perfectus in caritate*. Jo ho tradueixo així, gairebé al peu de la lletra: qui té por, no sap estimar. Doncs tu, que tens amor i saps estimar, no pots tenir por de res! Endavant!”[1].

Benet XVI explicava que “el creient no s'espanta davant de res, perquè sap que és a les mans de Déu, sap que el mal i el que és irracional no tenen l'última paraula, sinó que l'únic Senyor del món i de la vida és Crist, el Verb de Déu encarnat, que ens va estimar fins a sacrificar-se a si mateix, morint a la creu per a la nostra salvació. Com més creixem en aquesta intimitat amb Déu, impregnada d'amor, més fàcilment vencem qualsevol forma de por”[2].

Encara ressona en molts cors aquell crit, ple de fe i confiança en Déu, de sant Joan Pau II a la Missa inicial del seu pontificat: “No tingueu por! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist! Obriu a la seva potestat salvadora els confins dels Estats, els sistemes econòmics i els polítics, els extensos camps de la cultura, de la civilització i del desenvolupament. No tingueu por! Crist coneix què hi ha dins de l'home.

Només Ell ho coneix! Sovint l'home actual no sap què porta dins, en el més profund de l'ànima, del seu cor. Moltes vegades se sent insegur sobre el sentit de la vida en aquest món. Se sent envaït pel dubte que es transforma en desesperació. Permeteu, doncs –us ho prego, us ho imploro amb humilitat i amb confiança– permeteu que Crist parli a l'home”[3].

L'apòstol és valent, agosarat. Té la virtut de l'audàcia que l'empeny a fer front a tasques que estan al límit de les seves possibilitats o sembla que el superen. Quan es tracta de tasques divines, però, l'audàcia no és temeritat, perquè “no estem sols, Ell obrarà” (cf. 1 Ts 5, 24). Sant Josepmaria ho assenyalaria amb claredat en un punt de *Camí*: “Déu i audàcia! L'audàcia no és imprudència. L'audàcia no és gosadia”[4].

[1] Sant Josepmaria, *Forja*, 260.

[2] Benet XVI, *Àngelus*, 22 de juny de 2008.

[3] Sant Joan Pau II, *Homilia al començament del seu Pontificat*, 22 d'octubre del 1978, n. 5.

[4] Sant Josepmaria, *Camí*, 401.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xii-de-durant-lany-a-no-tingueu-por/> (15/03/2026)